

Kerkdienst 24 november 2024 Eeuwigheidszondag verkondiging

Schriftlezing: Hebreëën 11:8-16

zingen: De heiligen ons voorgegaan LB

Lieve mensen, gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Sinds mijn vader een paar jaar geleden gestorven is, denk ik wel eens: 'Kon ik maar even om een hoekje kijken. Hoe zou het zijn daar bij God?' Daarvoor dacht ik daar eigenlijk nooit over na. Ik denk dat dat voor de meesten van ons zo is. Ook als je gelooft dat er meer is dan dit leven, dat je als je gestorven bent op de één of andere manier geborgen bent bij God, naar het Licht gaat, dan nog gaat onze aandacht vooral uit naar ons leven van vandaag en niet naar de toekomst van God.

Je bent bezig met de gewone dagelijkse dingen. Je werkt, je zorgt voor jezelf en voor wie bij je horen. Je laat je raken door wat er in de wereld gebeurt – en dat is nogal wat. Je probeert het goede te doen. En je geniet van kleuren, muziek, een glimlach, de mensen die je lief zijn. Zo leven we. Hier en nu.

En als iemand gestorven is, zijn dát meestal de dingen waar het vooral gaat bij de afscheidsbijeenkomst: 'hoe zag zijn leven eruit? wat hebben we met elkaar beleefd? wat dreef haar? wat was hij of zij voor iemand?' We zien foto's en luisteren naar lievelingsmuziek. Het gaat over het (aardse) leven dat voorbij is. En vooral de goede dingen daaruit. Het idee dat het mooiste nog moet komen, dat je op de één of andere mag wonen bij God, dat is voor de meeste mensen ver weg.

En dat is ook wel te begrijpen. Als je hier een goed leven hebt hier kun je nauwelijks voorstellen dat die toekomst van God zoveel groter en mooier zal zijn dan ons leven nu. En zelfs als het leven je zwaar valt..., je weet wat je hebt en niet wat je krijgt. Pas als mensen echt lijden, niet meer hopen op betere momenten, dan kan die toekomst een beetje troost geven. 'Hij of zij heeft nu rust,' zeggen we dan als iemand gestorven is. Maar dan zeggen we eigenlijk niets over de toekomst van God, maar vooral dat we blij zijn dat er een eind gekomen is aan het lijden hier.

De schrijver van de brief aan de Hebreëën laat ons iets anders zien. Ook hij kijkt terug op de levens van mensen, van Abraham en Sara. Hij vertelt wat ze gedaan hebben, wat hen dreef, wat ze hoopten. Maar de nadruk ligt niet op wat ze bereikt hadden, maar juist op wat ze nog niet hadden, op wat er nog komen gaat, de toekomst die God geeft. Hun aardse leven was een beginnetje. Er is een zaadje gepland maar de vervulling moet nog komen. Het is niet voorbij, nee, het mooiste komt nog.

Laten we eens proberen mee te gaan met de schrijver van de Hebreëënbrief. Mee in de overtuiging dat het leven hier op aarde niet het enige en het al is maar dat we uit mogen zien naar iets veel groters. Dat doet wat met je. Met je leven, je geloof, je toekomstbeeld. Ik pak er een paar zinnen uit om daar zicht op te krijgen.

Het eerste gaat erover dat ze tijdens hun leven maar mondjesmaat hebben gezien dat dat wat ze geloofden echt waar was. Hebreëën zegt: Die gelovigen van toen, Abraham en Sara en anderen, *hebben maar een glimp gezien van wat ze geloofden. (vs.13)*

Ze hebben echt met God geleefd, in geloof. God riep Abram om op weg te gaan en hij ging. Zonder te weten waar hij terecht zou komen. En Sara ging met hem mee. Het geloof gaf haar ook de kracht om moeder te worden terwijl ze al oud was. God beloofde hen dat ze zouden uitgroeien tot een groot volk. En ze geloofden dat, zegt Hebrëen, zonder dat ze het werkelijkheid zagen worden. Nou ja, ze zagen een glimp, soms even. Die ene zoon toen ze al oud waren.

Wij vinden geloven lastig, omdat je niks ziet. En sommigen spotten ermee alsof je gestoord bent als je vasthoudt aan het bestaan van een God, die je niet kunt bewijzen. Zelf denk je misschien soms ook: waar ben ik me bezig... ik weet het niet meer.

Maar het is dus geen gebrek dat je niet ziet waarin je gelooft. Dat is van alle tijden. Het is eigen aan geloven. Geloven is niet hetzelfde als zien. Geloof overtuigt ons van de waarheid van wat we *niet zien*, zegt Hebrëen aan het begin van ons hoofdstuk. Geloven betekent ook niet dat je meteen krijgt wat je beloofd wordt. Geloof maakt je leven niet comfortabeler, beschermt je niet tegen tegenslagen, je staat net zo goed met lege handen soms. Geloven is zoeken, tasten, niet weten en toch gaan. Ze zagen maar een glimp, een beetje vanuit de verte.

En dat beetje hebben ze omarmd, begroet, ze waren er zielsgelukkig mee, met die kleine sporen van God. Sporen die hoop geven op zijn toekomst. Wat je ziet is maar klein, in de verte... maar het is een belofte voor iets wat veel groter is.

In de kerk oefenen we ons in het zien, soms even in de verte, en omarmen we de beloftes van God: Gods nieuwe wereld komt, ook al zien we er maar weinig van.

Het tweede wat ook te maken heeft met 'het beste komt nog' gaat over hoe ze zichzelf zien in deze wereld. Die gelovigen van toen, Abraham en Sara en anderen zeiden van zichzelf: we zijn hier niet thuis, *wij zijn vreemdelingen en gasten hier op aarde (vs.13)*. Je bent een vreemdeling, je bent anders. Je bent te gast, je hebt niks te vertellen, anderen bepalen het. We zijn hier niet thuis, zeggen ze.

Bij Abraham en Sara kun je je dat wel voorstellen. Zij zijn hun leven lang vreemdelingen gebleven. Mensen die ooit uit hun vaderland zijn weggegaan/weggevlucht kennen dat. Je past niet meer in je land van herkomst. Maar in je nieuwe vaderland voel je je ook net niet helemaal thuis. Eigenlijk ben je nergens meer echt thuis. Je hoopt dat dat voor je kinderen anders zal zijn.

Hoe zit dat met ons? Voel je je thuis in je leven, in de wereld? Zijn er ook momenten waarop je een vreemde voelt, eigenlijk hoor ik er hier niet bij?

Soms vraag je je af in wat voor wereld ben ik terecht gekomen? Wat is er aan de hand in de wereld, in ons eigen land, waar politici zo met elkaar omgaan, waar bedreigingen op social media een soort normaal lijken te zijn? Of je voelt je een vreemde omdat je gelooft terwijl de meeste mensen om je heen dat maar onzin vinden, of omdat je serieus probeert zorgvuldig om te gaan met alles wat je is toevertrouwd en anderen vinden dat je maar moeilijk loopt te doen. Ergens hoor je er niet bij.

En dat is een naar gevoel: je niet thuis voelen. Maar de Hebrëenbrief zegt: ja, zo is dat als je gelooft. Je *bént* ook nog niet thuis. Je bent onderweg. Het leven hier dat is kamperen, rondtrekken met je tent in alle voorlopigheid. Maar je bent onderweg naar iets veel beters.

En dat is het derde wat ik er even uit pak. Abraham en Sara en al die andere gelovigen zijn onderweg naar een plek waar het veel beter is: een hemels huis. Hoe ziet dat er dan uit?

Hebreeën zegt dat die mensen in die tenten onderweg *uitzagen naar een stad met fundamenten door God zelf ontworpen en gebouwd (vs.10)*. Voor ons is een stad niet per se een goede plek om te leven. Maar als je je hele leven rondtrekt, zie je dat anders. Dan is een stad juist een veilige plek. Er staat een muur omheen. Wilde dieren kunnen er niet komen. Er is een gemeenschap van mensen waar je bij hoort. Je bent niet op jezelf aangewezen. En het is ook nog een stad die door God is ontworpen en gebouwd, een goede stad.

Hebreeën gebruikt ook een ander beeld, namelijk: (we zijn op weg naar) een beter, dat is een hemels vaderland.

Je vaderland is het land waar je thuishoort. Daar zijn de geuren en kleuren je vertrouwd, je spreekt de taal en het eten smaakt bekend. In onze tijd ook het land waarvan je een paspoort hebt. Je hebt het recht om er te wonen, voor te vechten. Je mag er altijd terugkomen. Maar dit is niet zomaar een vaderland - want aan onze vaderlanden kleven ook nare kanten – maar een beter, dat is een hemels, vaderland. ‘Hemels’ is niet zozeer hoog in de lucht, maar daar waar God is. Een hemels vaderland is een thuis (vaderland) waar God dichtbij je is en samen met mensen een gemeenschap vormt.

Dus die stad of dat land waar we naar op weg zijn, is de plek waar je echt thuis bent, je bent er veilig, het is je vertrouwd. En God is er dichtbij.

Wij kunnen niet om een hoekje kijken: hoe is het met onze geliefden die we hebben toevertrouwd aan God? En het is misschien ook wel veel te menselijk gedacht, om je dat te willen voorstellen. Maar we mogen wel geloven: Dit leven is niet het één en het al, het enige wat telt. Het beste komt nog.

We zijn op weg naar Gods nieuwe wereld. Nu zijn we maar af en toe een glimp in de verte, maar dan zullen we zien, van aangezicht tot aangezicht, zegt Paulus ergens. Nu voel je je soms een vreemdeling, maar dan kom je thuis.

Het beste komt nog. Dat is geen droom voor later, maar het helpt je nu om stevig te staan. Het breekt ons leven hier en nu open. Je hoeft niet alles hier en nu te beleven en waar te maken. Het hangt niet allemaal van jouw creativiteit en kracht af. Je mag vertrouwen dat er meer is. Het zet alles in een groter perspectief: je eigen leven, je geloof, je verbondenheid met gestorven geliefden, wat er gaande is in de wereld.

Het geeft ons moed vandaag. Om je weg te gaan met God, ook al zie je maar een glimp. Het daagt je uit om je niet te verliezen in je kleine leven hier en nu maar verder te kijken. We zijn hier niet zomaar, we zijn op weg naar Gods nieuwe wereld. Het helpt je om je niet te laten intimideren door alles wat hier op aarde maakt dat je je een vreemdeling voelt. Zoom af en toe maar eens uit en besef: het beste komt nog. En daar gaan we naartoe. Amen.